

No puc més!

No puc més! Em fan mal les cames i el cor m'està a punt de petar! Plou i fa fred. Vull arribar a casa, però...

Per què em persegueixen? I porten pistoles! Mare meva, he de fugir! Però qui son aquesta gent? Què he fet jo? Sé que em volen fer mal, d'això n'estic segura, però...

Pensa! Els has de despistar com sigui, te'ls has de treure de sobre! I la pluja que se'm fot als ulls! No veig res. Si no els despistes estaràs atrapada. Si et segueixen fins a casa es quedaran a la porta i llavors com t'ho faràs? Com n'escaparàs?

Ja està, a la següent cantonada gira a l'esquerra, i després a la dreta i ja seràs al carreró. Coi de pluja, ja podria parar! Segur que no coneixen aquesta drecera i podràs arribar a casa sana i salva.

Però què tonta! "segur que no coneixen aquesta drecera" diu! Et creus que ets l'única que es coneix tots aquests carrers? No ets l'única que els fa servir! Però en què estaves pensant quan has decidit venir per aquí? Era evident que els seria més fàcil seguir-te si no hi ha gent! Havies d'haver anat per l'avinguda, allà t'hauries pogut camuflar entre la multitud. Però no, tu havies d'anar pel carreró solitari.

Ja ho sé, accelera una mica i ja seràs a la rotonda. El cor em sortirà per la boca! Allà creues i segur que hi ha grups de turistes amb qui et pots acoblar i passar desapercebuda. A més, segur que tard o d'hora pujaran un tram de l'avinguda. I podràs recuperar l'alè!

Veus, ja hi ets. Fes veure que ets una guiri i no et passarà res. Segur. Ja estàs a salvo!

I ara, tranquil·lament cap a casa!

Però com pot ser? Els torno a tenir enganxats! Puta pluja! Com m'han pogut trobar una altra vegada? Clar, segur que han rastrejat el mòbil... Me n'he de desfer! L'he de llençar! I tornarlos a despistar...

Cloc! Mòbil a la brossa! I ara, sant tornem-hi! Cap a l'avinguda i barreja't amb els turistes per passar desapercebuda. Em fan mal les cames, els bessons sembla que m'hagin de rebentar! Ja no puc anar més de pressa. Si corro es notarà massa que em vull escapar i serà pitjor. Però què coi volen de mi? Per què em volen fer mal? No ho entenc!

Mira, aquests parlen en anglès. Si et quedes amb ells encara podràs practicar alhora que t'escapes d'aquests cabrons que et segueixen. I quan arribin a la rotonda t'enganxes a un altre grup que torni enrere... Ells segur que seguiran aquests anglesos!

I ja està! Tan fàcil com això! Ara aniré amb aquests francesos per l'avinguda fins que hagi de trencar cap al meu carrer, i allí correré fort fins a ser a casa.

Ara! Corre! Ràpid, no miris enrere!

Clic clac! Cloc! Buf! Ja soc a casa! Ho he aconseguit! Estic rebentada! Una bona dutxa calenta segur que m'anirà bé, per treure'm el fred i l'angoixa de sobre. Sí!

Què bé s'està sota l'aigua calenta! M'encanta dutxar-me. No en sortiria mai d'aquí!

Clic!

Com? Hi ha algú intentant obrir la porta?

Clac!

Oh no! L'han obert! Ràpid, surt i amaga't! Tapa't amb el barnús! Sí, aquí a l'armari no em trobaran!

Cloc!

Però com poden haver-me trobat? I Com han pogut entrar? Em sentiran el cor! És impossible que no el sentin! No bateguis tan fort si-us-plau, que et sentiran i em trobaran!

Sento que s'acosten. Coneixen la casa, van molt segurs! Em trobaran, no tinc escapatòria! Però qui son? I què coi volen de mi? I per què em cauen gotes d'aigua salada per la cara? Ja estan a l'habitació, els tinc a sobre! Oh no!

Nyeec.

-Carinyo, estàs bé?

Com? Què? No em seguien?

Aquest llit no és el meu... On soc? I aquesta no és la polsera de la mama... Sembla allò que et posen als hospitals... Llavors... Vols dir que...

No! No pot ser! Si-us-plau això no...

-Una altra vegada? Però si he estat prenent la medicació, he fet tot, he seguit totes les instruccions del psiquiatre, del metge, de la psicòloga... No pot ser! I els he vist amb els meus propis ulls, em perseguien! I em volien fer mal, ho se.

-Sí, has tingut un altre episodi... Ja sé que no t'agrada, però necessites que et reequilibrin de nou la medicació...

-Aquesta malaltia em fa molta por! No podré mai distingir el que és veritat del que em diu el meu cervell.

-T'estimo! I sempre t'ajudaré.

-I jo a tu també.

Sí? Però si no sé ni qui ets ni com t'has colat a casa meva! He de sortir d'aquí com sigui! Hauré d'esperar que s'adormi per marxar.

Mira-te'l, ha estat sopar i quedar fregit al sopar. És el moment de sortir... Agafo la cartera i au! Cloc!

Ja està, i ara... On puc anar? Necessito un lloc tapat per passar la nit, i després ja pensaré com fer fora de casa aquest desconegut.

Segur que alguna de les casetes del Parc Central està oberta. Allà puc passar la nit tranquil·la, que segur que ningú hi vindrà fins ben entrat el matí.

Però com pot ser? Com em poden haver trobat una altra vegada? I perquè em persegueixen? I ara, perquè van amb les pistoles a punt?

Tornem-hi! A córrer! Els he de despistar, me'ls he de treure de sobre. He d'arribar a casa!

No puc més! Em fan mal les cames i el cor m'està a punt de petar! Plou i fa fred. Vull arribar a casa, però...